

Učiteljski TOVARIŠ.

List za šolo in dom.

Izhaja 1. in 15. vsakega meseca na celi poli. Cena mu je za celo leto 3 gold., za pol leta 1 gold. 50 kr. Spise in dopise, naročnino in oznanila prejema in razpošiljanje oskerbuje založništvo.

List 20.

V Ljubljani, 15. oktobra 1881.

Tečaj XXI.

Iskrice.

Sovraži hudobijo.

Veliko hudega, slabega in zlobnega bi se na svetu ne zgodilo in ne učinilo, ko bi hudobnež upanja ne imel, da bode njegovo malo-pridno dejanje — tudi pred svetom prikrito ostalo. V ta namen se spridenec in zvitež navidezno in hlinjeno — poslužuje brezbrojnih lepih pripomočkov, kateri so pa prav pogostoma pravi povod, da njegova hudobija tem preje — javna in očitna postane. Dobrega le hliniti se — a v resnici pa hudoben biti — ne traja nikdar dolgo. Koliko večja sramota pa temu sledi, misliš si sam lahko! Ali ni tudi to uže huda kazen, ako se boljšega delaš, kakor si v resnici, ker sam svojega tožnika in sodnika neprestano v svojih prsih sè saboj nosiš?

Čuvaj se vedno prav skrbno pred prvim padcem; če si jedenkrat padel, padel bodeš vedno pogostejše, da se slednjič za vselej pogubiš. Tvoja dobra volja ti bo otrpnela, a vest pa zaspala — in gorje tebi! — Se li moraš na trdem, gladkem lédu telesnemu padcu ubraniti?

Velika revščina je mati, a pomankanje pravega razuma pa oče vse hudobije.

Vse hudobije slepijo človeka z naličjem čednosti in kreposti.

Hudobija človeku še potem sramoto in nečast dela, ko se je uže zdavnej čez prag večnosti v drugi — brezkončni svet podal.

Le oni je v resnici blag človek, kateri se hudobiji ne klanja, ji ne služi in pred hudobneži, naj so tudi imenitnega stanu, kleče ne plazi.

Le hudobneža prihodnost plaši, če tudi to navidezno pred svetom skriva; kdor krepost ljubi in jo ob enem tudi poseduje, ne boji se vi-

harnega življenja, ker ga zaupanje na srečno večnost najslajše tolaži, katero mu je ob enem krepko orožje proti pogubnej strasti in hudobiji.

Ko enkrat človeka hudobija in strasti zavoljo starosti ali pa tudi drugih okoliščin same zapusté, domišljuje si navadno tak revež, da se jim je sam odpovedal. Kolika slepota in budalost!

Kdor hladno, brezčutno in lahkomišljeno pot hudobije nastopi, temu je pot do pravega poboljšanja za večne čase zaprta. Takemu ni nobene rešitve več! Oj groza!

Ako si v hudobijo zabredel, naj bode tvoje častno delo — resnični kës in stanovitno poboljšanje.

Nobena hudobija se človeku teže ne odpusti, kakor razni pripomočki, s katerimi si dostikrat prizadeva prikriti jo.

Za svoje napake in hudobije se najhitreje umiriš, če imaš še toliko dobre volje, prepričanja in značaja, da jih prav spoznaš, jih ne prikrivaš in jih brez olepšave tudi obstaneš.

Človek hudobnež svoje male napake jedino zato rad drugim priznava (se jih spozna), da s tem druge slepi in slepari, ter se dobrega človeka — hinavsko kaže.

Človek uzroke svojih hudobij zavrača najraje na okoliščine, ki ga obdajajo, ali pa na druge ljudi, čeravno jedini in pravi vir hudobije tiči v njem samem.

Vadi se v dobrem.

Duševne napake (greh in strasti) podobne so telesnim ranam; če se telesne rane še tako skrbno zdravijo in dobro ozdravijo, puščajo za sabo vendar-le neprijetne obrastke (obrobke), ter so v vednej nevarnosti, da se zopet sè svojimi bolečinami obnové.

Nobeden ne stori toliko dobrega, da bi še nekoliko več storiti ne mogel, nobeden ne živi tako krepkostno, da bi še bolj popolnoma ne mogel živeti; tudi ni nobeden tako spriden in hudoben, da bi še hudobnejši postati ne vtegnil.

Tukaj na zemlji ni nobena reč popolnoma — vse je pomankljivo; kar ljudje tukaj popolnomast imenujejo, je k večemu le malo približevanje k pravej popolnosti — unkraj groba.

Ako si domišljuješ, da si v resnici dober, krenil si jo uže od prave poti, katera te k dobremu vodi. Zapusti tako domišlijo brez odloga!

Ako hočeš v dobrem napredovati, ako hočeš kdaj pravo popolnost (v kreposti) doseči, ako hočeš mirno in bogoljubno ter zadovoljno in srečno živeti, bodi oprezen, krotak in ponižen; to je jedina pot, katera te pripelje do pravega, dobrega in v resnici koristnega življenja.

M. R.